

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3917/2021
10.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Илић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Радислав Станојевић, адвокат из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9051/19 од 21.01.2021. године, у седници одржаној 10.08.2021. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9051/19 од 21.01.2021. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П 1964/16 од 30.01.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је предмет уговора о доживотном издржавању, закљученог 26.11.2009. године, пред Општинским судом у Смедреву РЗ 384/2009, између сада пок. ДД, бившег из ..., као примаоца издржавања и АА из ... и ББ из ..., као давалаца издржавања, све уписане у лист непокретности ... КО ..., што су тужени ББ, ВВ и ГГ, дужни да признају и трпе да је тужилац овлашћен да се на основу пресуде и уговора о доживотном издржавању упише као власник наведених непокретности у јавне књиге. Обавезан је тужилац да туженом ББ на име трошкова поступка исплати износ од 58.450,00 динара, а туженој ГГ износ од 7.072,00 динара. Захтев туженог ББ за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа, одбијен је као неоснован.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 9051/19 од 21.01.2021. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, у овом случају нису испуњени, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, имајући у виду да утврђење предмета уговора о доживотном издржавању и стицању права својине по основу наведеног правног посла, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају. Поред наведеног, тужилац није доказао да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе. Ставови на које се тужилац у ревизији позива нису меродавне за примену института посебне ревизије, јер се не односе на исту чињеничну и правну ситуацију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У тужби ради утврђења и стицања својине, поднетој суду 07.09.2016. године, вредност предмета спора је 100.000,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић